

ZÁPISKY
Z
ROSEWOODU

PRINCEZNA
v utajení

CONNIE GLYNNOVÁ

FRAGMENT

Zápisky z Rosewoodu Princezna v utajení

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz



Connie Glynnová
Zápisky z Rosewoodu – Princezna v utajení – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.


ALBATROS MEDIA a.s.

ZÁPISKY
Z
ROSEWOODU

PRINCEZNA
v utajení

CONNIE GLYNNOVÁ

Obsah

ČÁST PRVNÍ	Vítejte v Rosewood Hall	7
Prolog		9
1		15
2		20
3		25
4		32
5		40
6		48
7		55
8		60
9		66
10		75
11		82
12		87
13		92
14		97
15		106
16		110
17		117
18		123
19		130
20		136
21		141
ČÁST DRUHÁ	Jak být princeznou	147
22		149
23		155
24		160
25		165
26		170
27		178
28		183
29		191
30		199

31	203
32	207
33	215
34	219
35	223
36	228
37	231

ČÁST TŘETÍ Představení princezny 235

38	237
39	242
40	246
41	252
42	258
43	263
44	268
45	273
46	277
47	282
48	287
49	292
50	298
51	302
52	311
53	314
54	321
55	326
56	328
Poznámka autorky	333

*Mé úžasné rodině a všem nádherným čarodějkám,
které mě okouzly.*

*Zvláštní poděkování patří Richardovi a Markovi,
kteří mě na každém kroku nesmírně podporovali, Holly
a Ruth za to, že na mě neustále tlačily a pomohly mi
dosáhnout mého snu, a Evanovi za neocenitelnou
pomoc v matematice. A taky nesmím zapomenout
poděkovat svému skvělému a laskavému publiku –
děkuji vám, děkuji vám, děkuji vám.*

ČÁST
PRVNÍ

Vítejte v Rosewood Hall

Prolog

Na světě existují místa, kde se úžasné a nevyzpytatelné věci stávají s větší pravděpodobností než kdekoli jinde. Lze je snadno poznat, protože jsou nabitá atmosférou, v níž se na rozdíl od okolní reality cítíte ztraceni v čase i prostoru. Někdy se jedná o místa v přírodě, jako utajené vodopády či skryté louky plné nádherně kvetoucích rostlin. Jindy jsou dílem lidských rukou, jako opuštěná hřiště při soumraku nebo zaprášené obchody se starožitnostmi, ve kterých doslova ožívá historie. Výjimečně, ale opravdu jen velmi vzácně, taková místa existují i v jistém typu lidí. Takového člověka jste klidně mohli sami potkat. Na první pohled nejsou nijak zvlášť charismatičtí ani extrémně inteligentní, ale když s nimi strávíte víc času, dojde vám, že mají moc měnit svět a dosáhnout čehokoli...

Princezna Eleanor Prudence Wolfsonová, jediná dědička krále Alexandra Wolfsona a nástupkyně trůnu v Maradovii, na žádném takovém místě nežila ani nebyla jednou z takových lidí. Zoufale však potřebovala obojí.

„Budu chodit do téhle školy!“ Eleanor mrštila brožurou o stůl tak prudce, až to hlasitě mlasklo a šálky s ranním čajem se zakymácely na svých podšálcích.

Alexandr Wolfson se ani nenamáhal zvednout oči od svých novin.

„Ne,“ odpověděl bezvýrazně.

„Jsem nástupkyní maradovijského trůnu. Domnívám se, že nedůležitá rozhodnutí, jako třeba, do které školy budu chodit, zvládnou učinit sama.“

Alexandr pohlédl na svou manželku, královnu Matildu, která seděla u stolu naproti němu.

Pokrčila rameny. „Má pravdu, Alexi,“ pronesla přívětivě, a zatímco do svého šálku elegantně vhodila kostku cukru a pomalu míchala čaj, snažila se potlačit úsměv.

Tohle nebyla rodičovská jednota, ve kterou král Alexandr doufal.

„Vidíš?“ vyhrkla Eleanor. „Dokonce i maminka se mnou souhlasí.“

Alexandr neochvějně pokračoval v četbě novin a předstíral, že je naprosto klidný. Ustrkl si čaje.

„Edwino,“ kývl na služebnou, „budete tak laskavá a odnesete prázdné talíře do kuchyně, prosím?“

„Zajisté, Vaše Výsosti.“ Edwina zručně naskládala drobký poseté talíře na sebe a s hladkostí zkušené služebné opustila jídelnu, aniž by na dubové podlaze byly slyšet její kroky. Velké dvoukřídle dveře, které za sebou tiše zavřela, jemně vrzly.

Jakmile si byl Alexandr jistý, že je služebná dost daleko a že nehrozí žádné jiné vyrušení, zabořil hlavu zpátky do svých novin. „Moje odpověď zní ne.“

Eleanor si rozhořčeně odfrkla a vztekle dupla nohou. „Mohl by sis tu brožuru aspoň prohlédnout!“ vybuchla a vytrhla noviny z otcových prstů.

Alexandrovi nezbývalo než se na svou dceru podívat.

Eleanor byla vždy velmi zvláštní dítě. Byla čímkoli, jen ne typickou princeznou. Namísto zdvořilé každodenní konverzace se raději plamenně hádala o politice nebo se vytratila na hlasité, neurvalé koncerty. Víc než čímkoli jiným opovrhovala plněním for-

málních královských povinností – nebo aspoň předpokládala, že jimi opovrhne, protože nikdy žádné neplnila. Byla však chytrá, sebejistá a vášnivá – a to znamenalo pro Alexandra víc než jakékoli tradiční hodnoty, jež se od ní očekávaly. Ačkoli si občas přál, aby si v přítomnosti svých prarodičů dávala pozor na jazyk.

Přestože moc chtěl, aby Eleanor byla šťastná a žila život bez královských závazků, nezapomínal na skutečnost, že se jeho dcera jednoho dne stane královnou a bude muset přijmout odpovědnost. Byl rozhodnutý najít způsob, jak přinutit svou dceru, aby si uvědomila, že si své královské úkoly může užívat, tak jak se to v mládí naučil on.

„Půjdeš do Aston Court, jako všichni vládci Maradovie za posledních sto let, a ať už chceš, nebo ne, bude se ti tam líbit.“

Matilda, která na opačné straně stolu popíjela čaj, se jemně zachichotala.

„Ne.“ Eleanor napodobila přísný tón svého otce. „Půjdu do Rosewood Hall v Anglii.“

Její hlas ani na okamžik nezakolísal. Byla rozhodnutá. Kdyby měla jít do Aston Court, nikdy by nepřestala kopat a ječet.

Alexandr těžce vzdychl.

Navštěvovat Aston Court neznamenal pro Eleanor jen „neprosadit svůj názor“, jak by na to mohla pohlížet většina dospívajících. Znamenalo by to naprostý konec její svobody jako neznámé členky aristokracie. Musela by být oficiálně představena veřejnosti jako dědička maradovijského trůnu, už by se nemohla jen tak vytrazit nebo odmítnout plnit svou královskou funkci, musela by si přestat barvit vlasy a začít se vhodněji oblékat. Začaly by její královské povinnosti a už nikdy, ani náznakem, by nevedla normální život.

Alexandr zvedl noviny a opatrně je poskládal. Připravil se na následující rozhněný ukřižený zápas, ke kterému docházelo pravidelně od doby, kdy Eleanor začala dospívat.

„Tati, prosím.“

Tohle Alexandra zcela zaskočilo. Jeho dcera ho o něco prosila jen velmi vzácně, na to byla až příliš tvrdohlavá. Vzhlédl. Očekával, že uvidí její obvyklý zarputilý úšklebek, ale místo toho se setkal s výrazem naprostého zoufalství. Najednou si uvědomil, že přemýšlí, proč vlastně trvá na svém ne. Rychle si však připomněl, že Aston Court je jediná škola, která zaručí její bezpečnost, jakmile bude oficiálně představena veřejnosti jako jejich princezna. Bude tam pod odborným dohledem, bude v bezpečí a dokonale se připraví na svou budoucnost. Půjde do Aston Court nebo nikam. I přes veškeré vnitřní přesvědčení se ale viděl, jak zdráhavě natahuje ruku a Eleanor mu do ní vkládá brožuru o Rosewoodu.

Chytila ho za ruce a jemně mu je stiskla. „Jen tě žádám, aby sis to přečetl.“

Královna Matilda se znovu decentně napila čaje a pak elegantně odložila šálek zpátky na stůl. „Víš, možná ze mě mluví ten čaj, ale já jsem Anglii měla vždycky ráda, ty ne, Alexandře?“ Podívala se na svého manžela, a jakmile se setkala s jeho očima, její bezstarostný výraz se na chvíli změnil. Maradovijský král upřeně hleděl na svou ženu a připadalo mu to jako nejdelších několik vteřin v životě. Takový na něho měla vliv.

Dlouze vydechl a konečně to vzdal.

„Dobře, na tu brožuru se podívám, ale to je všechno.“

Eleanor radostí a úlevou zavýskla. „Ano! Děkuju, děkuju ti, děkuju ti! Já vím, že se ti to bude líbit, tati, přísahám.“ A s tím si nacpala do pusy croissant a vyběhla z jídelny dřív, než stačil zcela zaregistrovat, co se tu právě stalo.

Dveře se za ní prudce zabouchly, a zatímco místností kolovala ozvěna, Alexandr a Matilda zůstali sedět. Jak zvuk pomalu utichal, král se znovu podíval na svou ženu. Sladce se na něho usmála.

„Nemůže tam jít,“ prohlásil. „Nechat jedinou dědičku maradovijského trůnu potloukat se po nějaké obyčejné internátní škole v Anglii, zatímco by se měla učit, jak vládnout, je velmi nebezpečné.“

Matilda opět zvažněla a jemnými pohyby začala přemísťovat příbory na stole, dokud každá vidlička, nůž i lžíce neležely v dokonalé přímce.

Zvedla hlavu a Alexandr uviděl, jak její oči planou.

„Víš stejně dobře jako já, že Rosewood není žádná obyčejná škola, a zadruhé,“ na chvíli se odmlčela a podívala se mu přímo do očí, „jak už jsi uvedl předtím, dosud nebyla oficiálně představena. Nikdo neví, že je princezna, takže to může být nejlepší způsob, jak posledních pár let před převzetím královských povinností prožít jako bezstarostná dospívající dívka. Moc dobře vím, jak sis to v jejím věku sám přál.“

Alexandra to na moment úplně vyvedlo z míry. Opravdu jeho žena navrhovala, co si myslel, že navrhovala?

„Chceš, aby chodila do školy v utajení?“ zeptal se.

Matilda se usmála. Její vážný výraz vmžiku zmizel, jako by to pro ni bylo stejně snadné jako nasadit a sundat klobouk.

„Prozatím si jen pročti tu brožuru.“ Zvedla šálek k ústům, pak se však zarazila a dodala: „Kromě toho, kdyby se něco pokazilo, vždycky můžeme poslat Jamieho.“

Alexandr hleděl na svou ženu s úžasem i obdivem. V duchu se jemně zasmál. Něco mu říkalo, že přečtením brožury o Rosewoodu tahle záležitost neskončí.



V St. Ives stojí malá modrá pekárna, jejíž hrubě omítnuté zdi jsou hustě porostlé vistárií. Proskleným výkladem je vidět vysoká vrstva prachu, která leží na prostěradly přikrytých pultech a která se ve slunečních paprscích třpytí a leskne. Nad dveřmi visí vybledlá pruhovaná markýza a vývěsní štít, jenž hlásá PEKÁRNA PANÍ PUMPKINOVÉ, ačkoliv se tu už několik let nepeče. Nad pekárnou se nachází kdysi skromný byt, nyní přecpaný nevkusným nábytkem a kýčovitými doplňky, jimiž se nová majitelka bezvýsledně snaží vtisknout místu pocit domova. Jeden pokoj se ale zásahům nové majitelky vyhnul a zůstává milým útočištěm, prodchnutým šťastnými vzpomínkami na skutečný domov.

V podkroví domu číslo 12, na ulici Bethesda Hill v St. Ives žije Lottie Pumpkinová se svojí nevlastní matkou Beady. Lottie si v útulném pokojíčku s výhledem na moře vytvořila svou vlastní svatyni. Je to místnost s vrzající podlahou, fotografiemi z dětství na stěnách a sbírkou pohádkových knížek. Dnes ale svůj pokoj, svůj dům i Cornwall opouští. Stěhuje se totiž do Rosewood Hall.

„Lottie!“ Ticho prořízl pronikavý hlas její nevlastní matky, až Lottie zabořily uši, a zatímco si ukládala poslední kousek oblečení do kufru, zůstala stát jako přimrazená.

„Ano?“ odpověděla Lottie a bezděčně přitom zavřela oči. Zasllechla nějaký pohyb a vzápětí se její nevlastní matka objevila ve dveřích. Na obličeji měla světle zelenou pletovou masku a rudé vla-

sy si zručně omotala ručníkem. Beady byla neuvěřitelně krásná žena, která brala svůj vzhled velmi vážně. Byla rovněž velmi mladá, aby nesla na svých bedrech odpovědnost za Lottii. Obětovat svůj život cizímu dítěti od ní bylo nesmírně šlechetné, což své schovance nikdy nezapomněla připomenout.

„Úplně mi vypadlo, že dnes odjíždíš!“ zvolala, jako by jí to připadalo k smíchu.

Lottie jí věnovala milý úsměv, který už předvedla asi milionkrát. „To je v pořádku, jsem –“

Než stačila dokončit větu, Beady se hlasitě uchechtla.

„Jak jsem jen mohla zapomenout? Vždyť ty o tom místě pořád tak básníš,“ znovu se zachechtala, „ale pokud ti tam dovolí chodit, nemůže být ta škola až tak prestižní.“ Lottie sebou trhla a Beady se přestala smát. „Dělám si legraci, Lottie. Nesmíš to brát tak vážně.“

Lottie se pokusila zasmát, ale výsledkem byl jen ztuhlý úsměv. Beady se zaměřila na dva velké růžové kufry na podlaze.

„Ty jsou ale velké. Nečekáš snad, že tě odvezu? To bys po mně chtěla příliš.“ Beady se na ni ublíženě podívala, jako by s Lottie měla kdovíjakou trpělivost.

„Ne, to je v pořádku,“ odpověděla Lottie a snažila se na ni být milá. Rozhodně nechtěla Beady naštvat. Věděla, jak těžké pro ni bylo se o Lottie postarat, když jí zemřela máma. Přála si, aby to s ní Beady měla co nejjednodušší. „Odveze mě Ollie s jeho mámou.“

Obojí její nevlastní matky nesouhlasně vyletělo nahoru. „To je od nich velmi laskavé. Doufám, že dáš jeho mámě najevo, jak jsi vděčná za všechno, co pro tebe dělá.“

„Samozřejmě,“ přikývla Lottie, což Beady, jak se zdálo, uspokojilo.

„Tak dobře, no...“ Beady se odmlčela a rozhlédla se po pokoji, jako by tu byla poprvé. Chvilí se kousala zevnitř do tváře a pak se vrátila pohledem k Lottii. Pořádně se nadechla, jako by se připra-

vovala na to, co se chystala říct: „Tvrdě jsi pracovala... doufám, že nebudeš zklamaná.“

Lottie naprázdno polkla. Věděla, že se Beady z jejího odjezdu do Rosewoodu raduje, protože tím pádem bude mít dům sama pro sebe. Dostat se do Rosewoodu neznamenal jen splnit slib, který dala své mámě, ale byl to i největší dar, který Lottie mohla dát své nevlastní matce.

„Děkuju,“ odpověděla.

Beady mávla rukou, jako by tím jejich rozhovor ukončila.

„Každopádně, já už musím jít a smýt si tu pletovou masku. Šťastnou cestu.“

Sotva odešla, Lottie se rychle vrátila k balení, ale netrvalo dlouho a zase ji někdo vyrušil.

„Propána, co to máš na sobě?“ Do pokoje vnikl Ollieho sarkastický hlas. Opíral se o rám dveří a s překříženými pažemi pozoroval, jak se Lottie snaží sbalit posledních pár věcí, co měla v pokoji.

„Ollie!“ Náhlé zjevení jejího nejlepšího přítele Lottii tak překvapilo, že se leknutím musela chytnout za srdce. „Jak ses sem dostal? A kolikrát ti mám říkat, že máš klepat?“ Ve snaze zapnout nacpané kufry se Lottie trochu zadýchala. Olliemu bylo čtrnáct stejně jako jí, ale přestože byl vyšší než ona, dosud mu zůstal jeho dětský obličej, který jí připomněl točenou zmrzlinu na pláži a další šťastné vzpomínky.

„Musel jsem proklouznout kolem zlé čarodějnice. Věděla jsi, že její kůže konečně zezelenala?“ Ollie se ďábelsky usklíbl.

Lottie se zahihňala, ale nemohla ignorovat jeho poznámku. Podívala se na sebe a rozpačitě si oprášila šaty. „Co se ti nelíbí na mém oblečení?“ zeptala se.

Ollie se rozesmál a věnoval jí svůj typický sebevědomý úsměv. Jeho džíny byly jako vždy samý psí chlup a Ollie si z toho jako vždy nic nedělal.

„Nejsou na první školní den moc nóbl?“

„Moc nóbl?“ Lottie nemohla uvěřit, že ho napadlo něco tak směšného. „Pro Rosewood Hall není nic moc nóbl. Musím zapadnout. Nemůžu si dovolit, aby mě mezi sebe nepřijali jen kvůli oblečení.“

Lottie se snažila odstranit neexistující smítko na límečku svých šatů. „Většina studentek bude mít nejspíš šaty šité na míru a zdobené zlatem.“

Ollie nenuceně přešel pokoj a posadil se na postel. Rozhlédl se kolem a stiskl rty. Pokoj, obvykle tak plný života díky jejím vlastnoručně vyráběným výstřednostem, byl nyní zcela holý, protože všechno, co Lottie vlastnila, nacpala do dvou růžových kufrů.

„No,“ začal Ollie a sáhl do kapsy. „Jestli na chvíli dokážeš zapomenout na to, co si o tobě myslí jiní lidé...“ Vytáhl pomačkanou obálku a vybledlý polaroidový snímek, který míval na zdi svého pokoje. „Tohle je pro tebe.“

Lottie se pro obě věci natáhla, ale Ollie trhl rukou zpátky.

„Ten dopis nesmíš otevřít, dokud nebudeš sedět ve vlaku.“

Lottie s překvapeným výrazem přikývla a Ollie jí pomalu položil obě dvě věci do dlaně. Byla to fotografie, kterou viděla snad tisíckrát: oni dva na pláži, s nosy upatlanými od zmrzliny a se zářivými úsměvy v dychtivých obličejích. Přestože barvy vybledly, pořád bylo vidět korunku, kterou měla na hlavě Lottie, a rohy, které si na hlavu posadil Ollie. Jako děti trvali na tom, že tyhle propriety budou nosit každý den a všude, kam půjdou. Ollie prohlásil, že je pohádkový skřítek Puk ze Shakespearova *Snu noci svatojánské*. Tu hru viděli jednou večer pod širým nebem na pláži. Ollieho natolik okouzilo, že skřítkovi vřdycky prošly všechny jeho rošťárny, až z toho usoudil, že pokud bude mít na hlavě rohy, projdou všechny nezbednosti i jemu. Na druhé straně korunka, kterou nosila Lottie, neměla tak příjemný původ. Lottie přejela palcem po

šperku na fotografii a při vzpomínce na den, kdy ho dostala, ji slabě píchlo u srdce.

„Dopřeju ti trochu času, aby ses mohla rozloučit,“ zašeptal Ollie. Bez námahy zvedl ze země oba kufry a odnesl je dolů do auta. Jakmile byl pryč, Lottie si zamyšleně položila oba dárky od Ollieho k ostatním důležitým věcem, které si poskládala na prázdnou postel, aby na nic nezapomněla. Každou z nich si pak opatrně vložila do tašky. Nejdřív vybledlý polaroidový snímek a dopis od Ollieho, oblíbený náčrtník, nejoddanějšího společníka – plyšového pana Trufflese, zarámovanou fotografii své matky v dlouhé róbě z maturitního plesu a nakonec předmět, který se mezi ostatní vůbec nehodil: korunku s půlměsícem, její nejcennější majetek. Sbalit celý svůj život do dvou kufrů, džínového batohu a malé tašky přes rameno s pevným bílým popruhem trvalo Lottii asi hodinu. Rozhlédla se po prázdné místnosti.

Zvládla jsem to, mami, pomyslela si. Dostala jsem se do Rosewoodu, přesně jak jsem slíbila.

2

Pro Lottii (Čestnou princeznu města St. Ives)

Připadá mi, že jsem tě za ten poslední rok, co jsi tak pilně studovala, sotva viděl, a teď najednou odjíždíš a budeš žít na druhém konci země. Bez tebe to už nikdy nebude stejné, ale jsem si jistý, že prožiješ dost dobrodružství za nás oba.

Chtěl jsem ti na rozloučenou věnovat pohádkovou knížku, protože vím, jak moc je máš ráda, ale měl jsem strach, že už stejně všechny máš, a tak mě napadlo dát ti ten polaroidový snímek, který ti každý den připomene mou existenci.

Nemůžu se dočkat, až mi budeš vyprávět, co všechno jsi v Rosewoodu prováděla. Jsem na tebe tak pyšný, že ses tam dostala, ale budeš mi hrozně chybět. (Pauza na setření slzy.) JAK SE OPOVAŽUJEŠ NECHAT MĚ SAMOTNÉHO V TÉHLE TURISTICÉ PASTI!!!! ZRÁDCE!! (Sleduješ, jak v rámci obranného mechanismu otáčím svůj smutek v hněv??)

Tvůj přítel Ollie

P. S. Přines mi zlatou korunu nebo něco (předpokládám, že jednu dostaneš hned při příjezdu).

Lottie se usmála a znovu se pustila do čtení dopisu od svého nejlipsšího přítele. Na chvíli si dovolila pocítit nad svým odjezdem z Cornwallu slabou lítost. Zahledla se z okna vlaku na bujnou zeleň krajiny, která se míhala okolo, a ve vzpomínkách se vrátila k jednomu dni minulého roku, kdy podávala svou přihlášku do Rosewood Hall. Před pěti lety

slíbila své matce, že najde způsob, jak se tam dostat. Večer předtím zuřila bouřka a svět venku byl promáčený a zvlhlý. Její matka ležela pod čtyřmi různými přikrývkami, z nemoci, která ji požírala, měla vyhublé a slabé tělo, ale v očích jí dosud přetrvával neuhasitelný žár. Podívala se na Lottii a usmála se svým vřelým úsměvem.

„Dokážeš všechno, na co pomyslíš, moje malá princezno.“

Přijetí do školy nebylo vůbec snadné, protože Rosewood poskytoval stipendium jen velmi vzácně. Takoví uchazeči museli prokázat mimořádný potenciál. Byla to škola, která se pyšnila svou výjimečností. Rosewood nebyl místem, kam jste se jen tak rozhodli jít. Nemohli jste si prolistovat brožuru a říct si, že tam chcete chodit. Pro Lottii, která bydlela se svou nevlastní matkou v pekárně, jež patřila její zemřelé mámě, neexistoval způsob, jak sehnat dostatek prostředků na školné. Lottie se ale nevzdala. Neúnavně pracovala, vzdala se všech společenských událostí a koníčků, brzy vstávala, aby splnila své domácí povinnosti, a pak se zamkla nahoře a vytrvale studovala. Celou dobu snila o tom, že jednoho dne projde branou Rosewoodu a zařadí se mezi děti elity, stejně jako její prapradědeček, před mnoha a mnoha lety. Samozřejmě připravená změnit svět k lepšímu.

„Příští stanice Rosewood. Ujistěte se, prosím, že při výstupu z vlaku nezapomenete na žádné ze svých zavazadel.“

Popadla své dva kufry a zapřemýšlela, jestli je jedinou studentkou, která do internátní školy cestuje veřejnou dopravou. Předpokládala, že většina studentů přijede vlastním autem, ale na mapě, kterou s Oliem dlouhé hodiny studovali, viděla i něco, co nápadně připomínalo přistávací plochu – opravdu někteří studenti přilétali helikoptérou? Měla i ona udělat všechno proto, aby mohla přicestovat vrtulníkem? Věděla, že je to hloupá myšlenka, ale díky ní si znovu uvědomila, jak moc se liší od ostatních studentů.

Najednou pocítila neklid a zašmátrala v tašce po své korunce s půlměsícem. Její matka byla úžasná vypravěčka a každý večer

před spaním své dceři četla. Lottie měla nejraději pohádku O Popelce a prosila maminku, aby jí přečetla každou verzi pohádky, kterou dokázala objevit. Fascinovalo ji, jak různorodé byly. Matka jí vysvětlila, jak pohádky, stejně jako většina věcí na světě, vznikaly a adaptovaly se. Úplně nejvíc na nich Lottii přitahovalo dobro, jež v pohádkách vždy zvítězilo. Nezáleželo na tom, kterou verzi pohádky četla, vždycky v ní vystupovala laskavá princezna, a stejně taková toužila být i Lottie. A tak jí maminka k sedmým narozeninám věnovala dědičnou stříbrnou korunku s půlměsícem, jež se v rodině Pumpkinových předávala už po generace a která rodinu spojovala s Rosewood Hall.

Lottie sledovala, jak se krajina za oknem vlaku pomalu mění ve vzpomínku na oslavu jejích sedmých narozenin.

„Tvůj prapradědeček dostal tuhle korunku, když chodil do Rosewoodu, a předal ji další generaci. Jednoho dne, až budeš sama mít děti, ji zase můžeš předat jim.“

Lottie stěží poslouchala, protože nedokázala odtrhnout oči od předmětu v krabici.

S největší opatrností si posadila korunku na hlavu. Bohužel, její sedmiletá hlavička byla příliš malá. Korunka jí téměř okamžitě spadla a přistála na tvrdé dřevěné podlaze jejich obývacího pokoje a v moři dětí přecpaných narozeninovým dortem vypadala jako z jiného světa. Protože Lottie byla nesmírně citlivá, dala se hned do pláče. Nebylo to ani tak kvůli tomu, že jí korunka neseděla, ale hlavně proto, že v porovnání s tímto předmětem – tím zosobněním dokonalosti a velkoleposti, které se do jejich skromného domu vůbec nehodilo – vypadalo všechno ostatní tak bolestně obyčejně. Korunka zářila třpytivou nádhrou, ale její světlo ještě víc ukazovalo, jak obyčejný je okolní svět.

„Lottie už zase brečí,“ zabručela jedna z návštěvnic oslavy.

„Zmlkni, Kate,“ napomenul ji Ollie. „Nebud' zlá jen proto, že jsi nic nevyhrála.“

„ALE JÁ JSEM MĚLA VYHRÁT!“

Tahle ostrá výměna názorů způsobila, že se Lottie cítila ještě hůř – teď byli smutní i hosté na její oslavě. Zrovna když se chystala propuknout v opravdový nářek, objevila se vedle ní maminka a zachránila celý den.

„Fajn, posaďte se, všichni. Kate, jestli dovolíš Thomasovi, aby si nechal dárek, který vyhrál v soutěži, dostaneš odměnu. A Lottie, miláčku, můžeš si připnout korunku těmito sponkami.“ Sáhla do kapsy a vytáhla dvě vlásenky.

„A teď všichni poslouchejte – tahle korunka je velmi vzácná.“ Maminka Marguerite ji zvedla ze země a Lottie si všimla, jak v jejích rukou vypadá přirozeně. „Tahle korunka má kouzelnou moc.“

Všechny děti se okamžitě ztišily a dychtivě očekávaly jeden z kouzelných Margueritiných příběhů.

„Tahle korunka umožňuje svému nositeli dosáhnout všeho, co si usmyslí, a uděluje mu všechny dobré vlastnosti princezen.“

Během vyprávění Marguerite Pumpkinová sponkami opatrně připevnila korunku na hlavu své dcery a pak jí shrnula vlasy dopředu, aby sponky nebyly vidět.

„A teď, můžete vyjmenovat tři dobré vlastnosti princezen?“ Rozhlédla se po dětech, ale všechny se styděly, jako většina dětí, kterých se něco zeptáte. „Co třeba statečnost? Myslíte, že jsou princezny statečné?“ Děti souhlasně přikyvovaly. „A co dál?“

„A, a, jsou krásné!“ vykřikl Ollie.

Marguerite se jemně usmála. Jeho nevinná upřímnost ji dojala.

„No, ano, obvykle jsou krásné, ale jejich krása vychází zevnitř, protože jsou...“ Zvedla ruku a čekala, jestli někdo doplní její větu.

„Jsou laskavé!“ pronesla Kate a usmála se na Lottii.

„Ano, dobře, Kate. A jaké jsou ještě?“

Lottie, povzbuzená úsměvem své kamarádky Kate, se rozhodla přednést svou vlastní myšlenku: „Nikdy se nevzdávají svých snů.“

„Výborně, Lottie. Jakým slovem bychom to mohli popsat?“

„POPLETENÁ,“ zaječel Ollie. Všichni se rozesmáli, ale Lottie jen zakoulela očima.

„Ehm... ochotná?“ nabídl Charlie. Na moment se rozhostilo ticho, jak se všechny děti usilovně snažily najít vhodné slovo. Dokud na to nepřišla Lottie. Bylo to jako blesk z čistého nebe. A bylo to zcela zřejmé. Najednou jí to slovo připadalo jako nejsilnější a nejdůležitější slovo na světě, jako slovo, které navždy změnilo způsob, jakým ke všemu přistupovala.

„Nezastavitelná.“

Sotva Lottie to slovo vyřkla nahlas, věděla, že přesně to chce, aby jí korunka poskytla: sílu nikdy, ale vůbec nikdy se nevzdat, stát se nezastavitelnou silou dobra, ať už se to světu bude líbit, nebo ne.

Pomyšlení, že už je to sedm let, co korunku dostala, jí připadalo zvláštní. Od té doby, co její matka dva roky nato zemřela, se její život radikálně změnil a Lottie občas měla problém uvěřit, že to všechno není jen hrozně smutný sen. Potřásla hlavou a přinutila se zahnat smutek zpátky do kouta. Konečně v tašce nahmatala korunku, na chvíličku ji stiskla a lehounce pohladila malé drahokamy, které zdobily přední stranu. Raději by měla korunku na hlavě, ale zatímco jela vlakem, bylo lepší nechat ji v tašce.

Pak si pro sebe zarecitovala svou mantru: „Budu laskavá, budu statečná, budu nezastavitelná.“

Mohla by to zvládnout. Podaří se jí zapadnout mezi ostatní. A uspěje, přesně jak to slíbila své matce.

„Přijeli jste do stanice Rosewood, hlavní nádraží. Přestup do Rosewood Hall.“

Lottie si odhodlaně posbírala svoje zavazadla. Byla připravená začít novou kouzelnou kapitolu svého života a prokázat, že do tohoto světa rozhodně patří.



Lottie nastoupila do autobusu, který odjížděl od nádraží. Vysadil ji rovnou u vjezdu do školy, před dvěma křídly ohromné kované brány, zdobené písmeny R a H, zabudované v masivní zdi, která ohraňovala pozemky Rosewood Hall. Otevřenou branou se vstupovalo do velkého altánu, jehož střecha připomínala baldachýn. Scházeli se tu všichni příjíždějící studenti. Střechu nesly kamenné sloupy, ozdobené složité propletenými vyřezávanými trny a růžemi. Vítr, který se mezi sloupy proháněl, vydával zvláštní hvízdání, zvuk, který způsoboval, že jí po zádech přecházelo podivné příjemné chvění.

Rozhlédla se kolem a při pohledu na ostatní studenty a jejich neuvěřitelnou sbírku luxusních automobilů trochu znervózňela. Několik aut poznala, protože trávila spoustu času s Oliem. Byla přesvědčená, že kdyby je viděl, začal by slintat. Žádný jiný student si nenesl svá zavazadla a většina z nich si nadšeně povídala s ostatními nebo náruživě ťukala do svých telefonů, než je budou muset před začátkem školního roku odevzdat.

V Rosewoodu studovaly děti od jedenácti let, takže spousta z nich už se navzájem znala, a tím pádem se Lottie ještě víc cítila jako outsider. Chtěla jít poděkovat řidiči, ale mezi sloupy se nečekaně prohnal silný vítr a zaskučel tak, že se v něm hlasy všech studentů úplně ztratily. A v té chvíli ji uviděla.

Periferním viděním zachytila tajemnou postavu.

Za autem, které ji přivezlo, stála dívka – vysoká a štíhlá, s krátkými vlasy černými jako uhlí, oblečená v obnošené bílé kožené bundě a s kytarovým pouzdem bezstarostně přehozeným přes rameno. Nebyla jako ostatní studenti, něco na té dívce prozrazovalo její vnitřní žár – byla jako zachmuřený temný bouřkový mrak. Vytahovala z auta svoje zavazadla. Řidič se jí pokusil pomoci, ale narazil na odmítavé gesto a sklíčeně ustoupil stranou. Lottie dívce neviděla do tváře, protože ji zakrývaly velké sluneční brýle. Pocítila náhlou, instinktivní potřebu podívat se na ni zblízka. Připadalo jí, že mezi nimi něco je – jako by jí k té dívce něco přitahovalo. Než se však stačila srovnat s tím podivným pocitem důvěrnosti, její výhled narušil stoh knih s nohama.

„Promiňte, prosím, procházím!“

Lottie spěšně odtáhla svůj růžový kufr z cesty. Ještě nikdy neviděla tak malou osobu nést tolik věcí. Vypadala, že se každou chvíli svalí, a přesto se jí nějak podařilo udržet rovnováhu a zůstat v klidu. Tahle dívka byla evidentně silnější, než se dalo odhadovat podle její výšky. Přestože měla tvář schovanou za hromadou knih a zavazadel, Lottie zahlédla hustou hřívu tmavých kudrnatých vlasů. Jak proboha věděla, kam má jít? To byla záhada. Obešla Lottii právě v okamžiku, kdy se kolem prohnal dav sedmáků. Jako by si to dokonale načasovala.

„Zdravím!“

Když se za stohem knih objevil dívčin obličej se zářivým úsměvem a dvěma obrovskými hnědými očima, které ještě zvětšovaly brýle s kulatými obroučkami a silnými skly, Lottie nadskočila leknutím a její mozek v dívce okamžitě uviděl sovu.

Drobná soví dívka mrkla na kufr u Lottiiných nohou. „Ty musíš být v Rosewoodu nová – to je tak vzrušující!“ Znovu se podívala na Lottii a důkladně si ji prohlédla. „Oceňuju tvou oddanost růžové barvě,“ kývla k šatům, jež měla Lottie na sobě, ke kufrům a dalším doplňkům.

Lottie cítila, jak rudne, což byl reflex, který ji sužoval odmalička.
„Děkuju, já...“

„Jak vidím, trpíš dost výrazným idiopatickým kraniofaciálním erytémem.“

Soví dívka se naklonila, aby si Lottiiin obličej prohlédla zblízka. Lottie se bezděčně odtáhla a zamrkala. Domnívala se, že má velmi slušnou slovní zásobu, ovšem tohle bylo za hranicemi jejích schopností.

„Totiž, červenáním. Vlastně je to docela milé. Ale mohl by to být i jeden z prvotních symptomů erytematoteleangiektatické formy rosacey...“

Jak soví dívka pokračovala v určování diagnózy, Lottie ji následovala po cestě ke škole a celou cestu tupě přikyvovala.

Když se rozhlédla kolem sebe, už teď cítila, že vstoupila do úplně jiného světa. Cesta vedla skrz tři kamenné oblouky. Jak pod nimi procházely, Lottie si všimla nádherně rytých měděných portrétů, připevněných na vrcholu každého z nich. Pozнала tři zakladatele Rosewoodu: Florence Ivyovou uprostřed a Balthazara Conche nalevo. Na posledním z nich, na tom vpravo, byla vyobrazena dvojčata Shray a Sana Stratusovi. Všichni čtyři upřeně zírali na studenty a pod tíhou, kterou Lottie ucítila v jejich pohledu plném očekávání, bezděčně naprázdno polkla.

Bud' statečná! připomněla si.

„Osobně si myslím, že je to rozkošné, ale pokud jsi zároveň náchylná k erytrofobii, mohl by to být problém.“

Soví dívka se sama pro sebe zachichotala a pak se s úsměvem obrátila na Lottii, které chvíli trvalo, než si uvědomila, že dívka přestala hovořit a že by měla nějak zareagovat.

„Erytrofobie?“ zeptala se. Měla by to slovo znát? Nepředvedla právě, jak je hloupá?

Soví dívka na ni chvíli hleděla a pak zcela nečekaně vybuchla

smíchy. Zvuk jejího chichotání byl tak roztomilý, že to Lottii připomínalo pištění štěněte.

„Promiň, hloupě plácám. Tady...“ Dívka se podivně zhoupla v bocích a přehodila si kufr do jedné ruky.

Lottie byla přesvědčená, že tentokrát se opravdu všechno skácí na zem, ale k jejímu úžasu zůstal celý stoh pohromadě, jako při nějakém cirkusovém vystoupení. Soví dívka sáhla náhle uvolněnou rukou do kapsy a vytáhla z ní malou papírovou kartičku. „Jsem Binah.“

Lottie si nabízenou věc vzala a rychle si uvědomila, že je to vizitka. VIZITKA? Je jim čtrnáct, k čemu čtrnáctiletá dívka potřebuje vizitku?

Binah Faeová

Dobrovolná knihovnická asistentka

Žádosti o radu nebo doučování zasílejte na adresu:

Binah Faeová, Stratus 304B, Rosewood Hall, Oxfordshire

Lottii ochromila hrůza. Potřebuje i ona takovou vizitku? Bylo pro děti elity zcela běžné mít vizitky?

Měla co dělat, aby se přinutila odpovědět.

„Ahoj, Binah, já jsem Charlotte... ale prosím, říkej mi Lottie.“ Modlila se, aby její křestní jméno stačilo, a ulevilo se jí, když se na ni Binah upřímně usmála. Díky jejímu vřelému úsměvu Lottie úplně zapoměla na tajemnou dívku v kožené bundě.

„Moc ráda tě poznávám, Lottie.“

Obě dívky prošly posledním obloukem a stejně jako Binah, i Lottie svěřila svá zavazadla ženě v golfovém autíčku, které oznámila své jméno a ročník. Pak už jen obě sledovaly, jak jejich zavazadla mizí v prudkém kopci, na němž stála škola. Při pohledu na masivní zeď v dálce a prastaré stromy, které školu obklopovaly, se

Lottii trochu zatočila hlava. Zeď ohraničovala přední část pozemku a končila v růžovém sadu, jenž obklopoval celé zbývající území a dal škole jméno. Cestu lemovaly růže všech možných barev a druhů. Nejen že kvetly, přímo zářily tajemným kouzlem.

Cesta do kopce je zavedla ke kamennému oblouku, jímž se vstupovalo na nádvoří před školou. Samotný vstup do školy tvořily obrovské dvoukřídlé dubové dveře v dalším kamenném oblouku, zdobené vyřezávanými trny. Nahoře tvořily trny jména jednotlivých budov v Rosewoodu – Ivy, Conch a Stratus. Jejich uspořádání zrcadlilo to, co symbolizovaly ve školním mottu: „Čest, odhodlání, důvtip.“ Nade dveřmi, vyryté ve zlatě, stálo: ROSEWOOD HALL: AKADEMIE MIMOŘÁDNÝCH TALENTŮ.

Lottie se na chvíli zastavila a v hlavě jí zazněla slova její nevlastní matky.

„Doufám, že nebudeš zklamaná.“

I když se zarazila jen na nepatrnou chvíličku, zaujalo to pozornost její nové kamarádky.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se Binah a tázvě naklonila hlavu k rameni.

„Já jsem jen...“ Lottie se odmlčela. Nechtěla přiznat, jak je nervózní z prvního dojmu, který na ni škola učinila. „... unavená z dlouhé cesty.“

Kdyby jen tušila, jaký dominový efekt ta slova spustí.

„Tý jsi z jiné země?“ zeptala se Binah a její nadšení znovu vybublalo na povrch.

„Ano.“ *Počkat, cože? Myslela země jako stát, nebo země jako hrabství?*

„To je úžasné. Máme tu spoustu mezinárodních studentů, takže bez problémů zapadneš.“

„Počkej, já myslím...“, snažila se ji Lottie přerušit, vysvětlit, že je jen z Cornwallu, ale Binah vzrušeně pokračovala: „Ne, ne, vůbec

si nedělej starosti,“ a rozzářila se svým nádherným úsměvem, v němž se všechny její zuby třpytily jako perličky a kterým Lottie zcela oslnila. „Jsi v Rosewoodu nováček. A já o něm zase vím úplně všechno, takže můžu každému pomoci.“

Lottie několikrát zamrkala. Ohromilo ji, jak moc jí slova její nové kamarádky Binah připomněla její vlastní touhu přinášet do světa jen samé dobro. Rychle se vzpamatovala a otevřela pusy, aby napravila to nedorozumění, ale Binah se zadívala kamsi za její rameno a zamžourala, ať už viděla cokoli. „A když mluvíme o věcech, které bys měla znát, zrovna sem přicházejí tři z nich,“ pronesla.

Lottie se podívala směrem, kam hleděla Binah, a uviděla, že se k nim blíží tři dokonale oblečení studenti.

První dívka držela v jedné ruce ledovou kávu a ve druhé telefon, do něhož zuřivě hovořila. Na sobě měla velký kožich, ze kterého čouhalo logo návrháře. Ta dívka klidně mohla být obživlou tmavovlasou Barbie. Další dva byli chlapec a dívka, kteří se pohybovali v naprostém souladu, měli podobnou stavbu těla i vzhled, takže to nejspíš byla dvojčata. Byli jako lesklé bílé hrdličky, téměř celí oblečení v bílém.

„Binah!“ vyjekla dívka z dvojčat vysoko posazeným hlasem, vrhla se vpřed a Binah objala.

Binah jí její objetí oplátila a pak si všichni zároveň všimli Lottie.

„Anastacio, Lolo, Micky – seznamte se s Lottií. Je z ciziny.“

Lottie v duchu zaúpěla a modlila se, aby nikdo nechťel vidět její cestovní pas. Dívka podobná Barbie se úsečně rozloučila s osobou na druhém konci telefonní linky a obrátila se k Lottii.

„Je mi potěšením,“ prohlásila odměřeně a natáhla ruku. V jejích slovech zněl lehký francouzský přízvuk. Lottie jí pomalu potřásla rukou. Všimla si, jak je studená. „Líbí se mi tvoje šaty,“ dodala dívka.

Lottie se začervenala. Uvědomila si, že tahle dívka nejspíš vůbec netuší, jak povzbudivá a laskavá pochvala to pro ni je.

„Jé, děkuju –“

Než ale stačila dokončit větu, Barbie ji přerušila slovy: „Fajn, dost tlachání. Už mě nebaví tady jen tak postávat a navíc se chci podívat, jestli někdo špatně nezachází s mými zavazadly.“

Dvojčata se zahihňala.

Binah se naklonila k Lottii a pošeptala jí do ucha: „To je celá Anastacia. Je to dcera francouzského velvyslance. Je velice zábavná.“

Lottie přikývla a dívala se za Anastacií, která spolu s ostatními zamířila ke dveřím. Lottie ale zjistila, že za nimi nemůže jít. Omámila ji těžká vůně, která jako by provoněla veškerý okolní vzduch. Lottii připadalo, že se ve vůni levandule a růží ponořila do hlubokého snu, skoro jako by vstoupila do jiného světa. Vzhledla k budově, která se nad ní tyčila. Měla pocit, že na ni škola volá a přitahuje ji svou atmosférou. V tu chvíli věděla, že tu má být. Cítila to hluboko v kostech. Korunka, již si schovala do tašky, ji pálila na boku. Dokázala to. Dostala se do Rosewoodu. A v tom okamžiku si uvědomila jednu důležitou věc. Nebála se, že ji škola zklame. Bála se, že ona zklame školu.

„*Allez!* Někteří z nás by se rádi dostali do Rosewoodu dřív, než zemřou sešlostí věkem, děkuju.“

Anastaciin hlas prořízl vzduch, probral Lottii z opojení a přinutil ji dát se znovu do kroku. „Co děláš?“ zeptala se Anastacia.

„Absolutně netuším,“ odpověděla Lottie, zatímco prvními krůčky vstupovala do Rosewood Hall.

4

Těžké dveře do dřevem vykládané vstupní haly byly doširoka otevřené a vítaly nové i staré studenty, kteří proudili dovnitř a nadšeně bzučeli jako dobře oblečené včely v úlu. Sluneční světlo, jež za Lottii zvláštním způsobem dopadalo na kamenný oblouk kolem dveří, vyvolávalo dojem, že dvůr, z něhož právě přišli, je namalovaný obraz. Jako by překročením prahu spadla do jiného světa.

„Zahajovací projev a ohňostroj nezačnou dřív než pozdě večer, takže se můžeš ubytovat na koleji, odpočinout si a možná si vyzkoušet uniformu. Setkáme se předtím, než to všechno začne.“

Všech pět nyní stálo ve frontě na registraci. Binah vytáhla velký, krásně vázaný dokument, který měla ve svém uvítacím balíčku i Lottie. Ten její byl ovšem fialový, zatímco Binah měla žlutý.

„Na kterou kolej ses dostala po rozřazovacím testu?“

Micky, Lola, a dokonce i Anastacia při té otázce ožili a s napětím očekávali Lottiinu odpověď. Spolu s přihláškou musela Lottie odeslat i rozřazovací test s otázkami typu „Co kdyby“ a několika dalšími kvízovými otázkami. Její odpovědi určily, která kolej pro ni bude nejvhodnější.

„Jsem v koleji Florence Ivyové.“

Ostatní studenti se po sobě podívali a Lottie se lekla, jestli neřekla nějakou hloupost.

Binah vyprskla smíchy a poplácala Lottie po zádech, což by se od kohokoli jiného dalo považovat za blahosklonnost, ale její srdeč-

ný úsměv zabránil Lottii brát to jako urážku. „Promiň, promiň! Nikdy nenazýváme koleje plnými jmény. Stačí jen Ivy, Conch a Stratus.“

Lottie si nemohla pomoci a zase zrudla.

„Vidím, že ty jsi v koleji Stratus,“ poznamenala a ukázala na žlutý dokument, který Binah držela v ruce.

„*C'est n'importe quoi*,“ přerušila je Anastacia a střelila po ní očima skrytýma za slunečními brýlemi.

Lottie francouzsky moc nerozuměla, ale pochopila, že to Anastacia považuje za hloupost.

„Binah byla jedinou studentkou, které kdy byly nabídnuty všechny tři koleje – a z nějakého podivného důvodu si zvolila Stratus, a ne Conch,“ vysvětlila Anastacia.

„Hej,“ zvolala Lola, která se zatvářila, jako by ji to skutečně urazilo.

„Není v tom nic osobního, Lolo. Chci jen zdůraznit, že Conch je bezpochyby nejlepší kolej a stejně tak je červená nejlepší barva.“

Lola a Micky zároveň protočili panenky. Zjevně byli na takové poznámky od Anastacie zvyklí.

Binah směrem k Lottii pokrčila rameny, jako by pozvání do všech tří rosewoodských kolejí nic neznamenal, ale její stydlivý úsměv naznačoval, že moc dobře ví, jaká je to pocta.

Jakmile Lottie vystála frontu, prefekt koleje Ivy, FREDDIE BUTTERFIELD, jak Lottie vyčetla z jeho jmenovky, jí na celé pololetí sebral telefon a podal jí další uvítací balíček. Lottie věděla, že to přijde – používat telefon bylo během pololetí přísně zakázáno – přesto měla pocit, jako by odevzdávala kus sebe samotné. Protože její matka zemřela a Lottie kvůli usilovnému studiu neměla čas na kamarády, byl Ollie jediným člověkem, se kterým si posílala zprávy. Odtud mu ale nesměla psát ani e-maily, protože používání internetu se přísně hlídalo. Představa, že ho nebude

mocť snadno kontaktovat, ji trochu znervózňovala, rychle však ten pocit zahнала.

„Vítejte v Rosewoodu, slečno... Pumpkinová.“ Chlapec nad jejím příjmením PUMPKINOVÁ, což znamená DÝŇOVÁ, na moment zaváhal a Lottie se trochu zastyděla, ale pak nad tím mávla rukou. „Tady v tašce máte nějaké dárky, které vám věnovala škola. Najdete tam i klíč od svého pokoje a kód ke vstupu do koleje Ivy. Všechno ostatní nezbytné vybavení najdete ve svém pokoji. Telefon dostanete zpátky na konci pololetí. Děkuji vám. Přeji vám hezký den.“ Jeho tón naznačoval, že ze začátku dne byl možná plný nadšení, ovšem vzhledem k tomu, že musel u každého studenta postupovat podle stejného scénáře, měl teď co dělat, aby vnesl do svého proslovu aspoň trochu života.

Vyšli ze vstupní haly a rozloučili se s Anastacií, která zamířila k mostu směrem ke koleji Conch. Doprovázela ji kudrnatá blondátá dívka, která na ni zřejmě čekala. Lottie zvědavě sledovala, jak Anastacia dívku pevně objala. Nebyla si jistá, jestli si tu scénu jen nepředstavuje. U dívky, s níž se právě seznámila, jí totiž tak silný projev citů připadal poněkud zvláštní.

Binah ji vzala na prohlídku školy. Minuly hlavní budovu části Stratus, kolej Stratus, která se, jak naznačovalo její jméno, nacházela v nejvyšší věži školy. Velmi příhodně tuhle kolej reprezentoval sokol, přesněji řečeno dřemlík tundrový, symbol moudrosti, který byl vyřezaný na plaketi nad vstupem do věže. Tam zanechaly dvojčata, jež předtím, než vyšla po schodech nahoru, Lottii synchronizovaně zamávala.

Pak se ocitly v hlavní části školy a Binah zahájila improvizovanou přednášku o budovách, kolem nichž procházely. Rty se jí pohybovaly tak rychle, že je Lottie ani nestačila sledovat, a používala taková slova, která zněla jako úplně jiný jazyk.

„Spletitá fenestrace zasedací síně je záměrným pastišem gotického stylu z osmnáctého století...“